

**RISTO
ISOMÄKI**

**HAUDATTU
UHKA**

TAMMI

**RISTO
ISOMÄKI**
HAUDATTU
UHKA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

RISTO ISOMÄEN FIKTIIVISET TEOKSET

Haudattu uhka, 2016

Kurganin varjot, 2014

Con rit, 2011

Jumalan pikkusormi, 2009

Litium 6, 2007

Sarasvatin hiekkaa, 2005

Herääminen, 2000

Pimeän pilven ritarit, 1997

Gilgamešin tappio, 1994

Kristalliruusu, novellikokoelma, 1991

© Risto Isomäki ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

ISBN 978-951-31-9022-4

Painettu EU:ssa

Sisällys

Prologi.....	7
POLTTAVAA PÖLYÄ	11
JÄÄTYVÄÄ VETTÄ	219
RATKAISEVA ISKU	357
Epilogi	418
Muutama jälkihuomautus	426

Prologi

Kaikki päättyisi joskus.

Se oli itsestäänselvyys, mutta asia muuttui todelliseksi vasta, kun kaiken loppuminen oli tarpeeksi lähellä. Vasta kun oli selvää, että kaikki todellakin olisi hetken päästä ohi. Väistämättä ja peruuttamattomasti. Kun jäljellä ei enää ollut keinoja, jotka olisivat siirtäneet loppua kauemmaksi.

Kaikki, mikä vielä muutamaa päivää aiemmin oli ollut arkipäiväistä ja tavallista, tuntui nyt arvokkaalta ja ihmeelliseltä. Tieto siitä, että aika loppuisi pian, kirkasti aistit. Kiteytti kaiken.

Mies, jonka hiuksilla ja kasvoilla oli nokea ja rasvaa ja jonka vaatteet olivat märän mullan sotkemia, ei ollut koskaan nähnyt yhtä sinistä taivasta, eikä yhtä kauniita, saaren rantakallioihin tiukasti takertuneita käkkyrämäntyjä. Joka ainoa kiemurainen, mutkittelevia oksiaan melkein maanpinnan tuntumassa kaikkiin mahdollisiin suuntiin kasvattanut mänty näytti äkkiä taideteokselta, yhtä kauniilta mutta vähemmän keinotekoiselta kuin japanilaiset bonsai puut.

Monista männyistä oli vaikea sanoa, mikä oli juurta ja mikä oksia tai runkoa. Myrskyn väkisin puolittain irti maasta repimät ja maahan paiskaamat saaristolaismännyt eivät olleet suostuneet uskomaan, että puun kuului kuolla kun myrsky kaatoi sen maahan. Ne olivat sitkeästi jatkaneet elämäänsä uudessa asennossa ja kasvattaneet aiemmin vaakasuorista oksista itselleen uusia latvoja.

Entä kaikki nuo jäätyneet, talvisen auringon valjuissa säteissä kimmeltävät hämähäkinverkot? Kimaltavien hauraiden seittien kudemat olivat niin kauniita, ettei hän ollut koskaan nähnyt mitään niiden veroista.

Ja aallot...

Hän katseli ihaillen rannan ohi vaeltavien aaltojen muodostamia monimutkaisia kuvioita. Isoja, keskikokoisia ja pieniä aaltoja, ja kaikkien pinnalla vielä paljon pienempiä väreitä, kuin suurien aaltojen miniatyyrejä.

Kaikki täydellisiä.

Hän kohotti oman kätensä ja piti sitä silmiensä edessä, tavasta vasten suunnattuna, levitti sormensa haralleen, ja toi ne taas yhteen. Hän koukisti sormia, yhtä toisensa jälkeen, lähtien liikkeelle pikkusormesta. Miten hienosti suunniteltu ihmisen käsi olikaan. Se oli yhtä täydellinen mestariteos kuin kaikki muut ihmeet hänen ympärillään. Kaikki nuo häkellyttävät ihmeet, joihin normaaleissa olosuhteissa vain tottui ja turtui niin, ettei niiden olemassaoloa enää edes huomannut.

– Jos me yritämme... onko meillä mahdollisuuksia? kysyi yhtä pahasti mullan ja noen tahrима nainen hänen vierellään.
– Edes pientä mahdollisuutta onnistua?

Mies pudisti päätään.

– En usko.

– Eli me hukumme jos yritämme? kysyi nainen. – Tai palelomme kuoliaaksi?

Mies nyökkäsi.

– Hyvin todennäköisesti. Tuuli yltyy iltaa kohti. Nopeudet ovat yöllä jo täyden myrskyn lukemissa. Toisaalta jos me emme lähde nyt... huomenna on todennäköisesti jo liian myöhäistä. Tuuli kääntyy pohjoisen puolelle, kun matalapaine on mennyt ohi. Kun niin tapahtuu, he lähtevät liikkeelle.

Nainen katseli merta mielteliäänä, eikä sanonut mitään pitkään aikaan.

Tämä on liian epäoikeudenmukaista, ajatteli mies. Vastuu oli musertavan suuri. Oli väärin, että kaikki oli heidän varassaan, varsinkin kun heillä ei käytännössä ollut todellista mahdollisuutta estää sitä, mikä pian tapahtuisi.

Hänen oli yhä vaikea uskoa asiaa todeksi. Hyväksyä, että se kaikki todella tapahtuisi. Aivan liian pian.

– Entä jos onnistumme pääsemään perille? kysyi nainen.

Hänen äänensä oli hiljainen, alistunut.

Mies pudisti päätään.

– Heitä on paljon ja he ovat erittäin hyvin aseistettuja, mies sanoi. – Meillä on toki yllätys puolellamme, mutta...

Mies jätti lauseensa kesken. He olivat hiljaa ja katselivat ohi valuvia aaltoja ja himmeään talvisen auringon kimaltelua meren pinnalla.

– Eli me voisimme yhtä hyvin jäädä tänne? ehdotti nainen.

– Me voisimme tehdä niin, mies myönsi. – Me voisimme jäädä tänne ja vain odottaa että he tekevät sen.

Nainen katsoi hyistä, tummanpuhuvaa merta.

– Jos sillä ei todellisuudessa ole mitään väliä... mökissä olisi ainakin lämmintä, nainen sanoi. – Jos päätämme yrittää... se on aika hyinen tapa lähteä. Eikö olisi mukavampi vain jäädä tänne?

Mies ei vastannut. Nainen ymmärsi, miksi hän oli hiljaa. Jäljellä ei ollut enää mitään sanottavaa. Kaikki oleellinen oli jo lausuttu ääneen.

Nainen nousi pystyyn.

– Lähdetäänkö? kysyi hän.

– Lähdetään, vastasi mies.

POLTTAVAA PÖLYÄ

Helsinki värjötteli hyisessä talvisäässä. Pakkasta oli vain kymmenkunta astetta, mutta meri oli yhä sulana rantaan saakka ja etelästä puhalsi kova tuuli. Suuren ilmankosteuden ja nava-kan tuulen yhdistelmä lisäsi pakkasen purevuutta ja vei tunnon suojaamattomista sormista muutamassa minuutissa. Kolmenkymmenen celsiusasteen kuiva ja paikallaan seisova pakkas-ilma olisi tuntunut paljon lämpimämmältä. Rutikuivaan pakkas-ilmaan tottuneet suomalaiset olivat odottaneet, että ilmaston lämpeneminen tekisi talvista leudompia ja helpompia kestää, mutta ainakin etelärannikon kaupungeissa vaikutus oli ollut kovin toisenlainen kuin monet olivat toivoneet.

Historiallisista syistä Kolera-altaaksi kutsutun satama-altaan vesi läikähteli edelleen jäättömänä ja mustana navakassa etelä-tulessa.

Suomen valtion poliittinen ja taloudellinen eliitti oli vanhan tavan mukaisesti kokoontunut Presidentinlinnaan juhlimaan satakymmenvuotiaan Suomen tasavallan itsenäisyyspäivää. Kaikkialla Helsingin ja muiden Suomen isompien ja pienempien kaupunkien katujen varsilla paloivat kynttilät ikkunoissa muistona joulukuun kuudennesta päivästä vuonna 1917, jolloin Suomen suuriruhtinaskunnan senaatti oli päättänyt Venäjän vallankumouksen myllerrystä hyväkseen käyttäen julistaa maan itsenäiseksi. Pietarissa ja Moskovassa vallan kaapanneet bolševikit olivat kaikkien yllätykseksi suostuneet myöntämään Suomelle eron 108 vuotta kestäneestä pakko-avioliitosta.

Hyisen tuulen kylmäävä vaikutus ei ylettynyt presidentin virallisen edustushuoneiston sisälle.

Presidentinlinnassa loistivat sadat sähkökynttilät suurissa, kristallisissa kattokruunuissa. Niiden lisäksi välkkyivät kymmenien kameroiden salamavalot, kun toimittajat napsivat kuvia pitkänä jonoina sisään valuvista vieraista. Kuten aina, kuvaajien päähuomio keskittyi naisten juhlapukuihin.

Pari tuntia myöhemmin jo lievästi uupuneelta vaikuttava presidenttipari oli kätellyt yli kaksituhatta juhlavierasta. Vieraiden joukossa olivat ministerit ja kansanedustajat, tärkeimpien suuryritysten ja virastojen johtajat, arkkipiispa ja piispat, puolustusvoimien ja eri aselajien komentajat sekä vuosittain vaihtuva joukko kuluneena vuonna menestyneitä urheilijoita ja taiteilijoita. Lisäksi muutama kotimainen rock- ja pop-tähti sekä kutsuvuorossa olevien kansalaisjärjestöjen edustajat. Useimmat olivat saapuneet paikalle puolisoineen. Nyt pitkä, kahdessa osassa toteutettu kättelyseremonia oli kuitenkin ohi ja vieraat olivat hajaantuneet yläparvelle, pääsaliin ja käytäville seurustelemaan keskenään ja nauttimaan ylenpalttisenä pursuilevien ruokapöytien antimista. Vähän ajan päästä olisi illan ensimmäisen valssin aika.

Varsinaisten vieraiden lisäksi presidentinlinna oli valikoitu noin sata toimittajaa ja satakunta kadettia, suomalaista upseerikokelasta. Univormupukuisia sotilaita lukuun ottamatta paikalla olevat miehet olivat pukeutuneet frakkiin tai mustaan pukuun. Naisten juhla-asujen vaihtelu oli suurempi ja värien skaala laajempi. Lähes kaikki, joilla oli siihen varaa, hankkivat Linnan juhliin joka vuosi uuden puvun, eikä sen hankinnassa säästely rahaa. Kilpailu tiedotusvälineiden huomiosta ja muotitoimittajien kommentaista oli raivokasta. Riskinotto kannatti usein, mutta se saattoi toisinaan myös kostautua. Julkisuuden suhtautuminen liian suuresti totutusta tyylistä poikkeaviin asuihin ja liian rohkeisiin kokeiluihin oli aina kovin arvaamatonta.

Ensimmäisen valssin hitaat, laahaavat tahdit alkoivat kaikua sotilasorkesterin soittimista. Presidentti kumarsi puolisolleen ja alkoi kuljettaa tätä lattialla rauhallisen valssin tahdissa. Muut vieraat odottivat kohteliaasti muutaman tahdin ajan, mutta vähän myöhemmin hekin alkoivat liikehtiä. Pian koko linnan juhlasalin täyttävä ihmismassa oli sinne tänne keinuvassa ja pyörteilevässä liikkeessä.

Kattokruunut välkkyivät, naisten korut ja heidän pukujensa paljetit kimalsivat. Kuten erään merkittävän Etelä-Amerikan maan Suomen suurlähettiläs oli joitakin vuosia aiemmin todennut, Suomi oli tasavalta kolmesataakuusikymmentäviisi päivää vuodessa, mutta yhden päivän vuodessa se oli kuningaskunta, aito vanhanaikainen monarkia.

Myös toinen kappale oli laahaavan hidas valssi, samoin kuin kolmaskin. Sitten tahti reipastui ja tanssit nopeutuivat. Tanssittyli säilyi kuitenkin jo useiden TV-kameroidenkin läsnäolon takia huomattavan hillittynä.

Kehitysyhteistyöministeri Raila Kehtosalo vetäytyi miehensä kanssa hetkeksi pois tanssilattialta, ennen kuin hänelle olisi tullut kuuma. Sotilasorkesteri soitti Straussin Tonava kaunoista. Kehtosalo hymyili säteilevästi vastaan tulevalle toimittajalle, joka pyysi lupaa muutaman valokuvan ottamiseen.

– Tottahan minulla aina sellaiseen on aikaa, vakuutti Kehtosalo ystävällisesti.

Hän hymyili valokuvia napsivalle toimittajalle, mutta samalla hän ei voinut estää ajatuksiaan palaamasta – väkisin ja lupaa kysymättä – eräisiin edellisen viikon huomattavasti epämiellyttävämpiin tilanteisiin.

Ministeri joutui aina välillä kohtaamaan myös sivistymätöntä väkeä, joka ei oikeastaan tiennyt asioista paljoakaan, mutta halusi silti jostakin syystä puuttua niihin. Kai sitä oli pakko kestää, mutta ei se mukavaa ollut. Kansalaisjärjestöt jaksoivat valittaa joka ainoasta pikku yksityiskohdasta.

Luulisi, että niillä olisi parempaakin tekemistä. Kansalaisjärjestöt halusivat, että ministeri pitäisi niitä kädestä kiinni ja hoptottaisi niitä polvellaan. Mutta eihän se ollut ministerin tehtävä. Eikä ministeri voinut pysähtyä miettimään yksittäisen hankkeen yksityiskohtia. Jos oli päätetty keskittää voimat muutamaa maahan, niin piti hän sitä päätöstä noudattaa, ja silloin jostakin muualta piti leikata.

Jokaisen hankkeen leikkaaminen pois oli yhtä vaikeaa ja kaililla oli omia suosikkejaan, mutta ei kai sillä nyt niin kauheasti väliä ollut mitä otettiin ja mitä jätettiin, tärkeintähän oli että kenttä muuttui ja kehittyi, että toimintaa oli ja ettei kuolleita koh-

tia jäänyt. Kuten vanha sananlaskukin totesi, omelettia ei voinut tehdä rikkomatta munia.

Ja juuri silloin Kehtosalo tunsu pienen, tuskin havaittavan aavistuksen alkavasta pahoinvoinnista. Se meni ohi melkein saman tien. Kehtosalo nosti katseensa toimittajaan ja palautti vakioilmeensä kasvoilleen. Mutta etova olo palasi takaisin melkein saman tien.

– Anteeksi, voitteko hyvin? kysyi toimittaja.

Hän kuulosti aidosti huolestuneelta.

Mistä ihmeestä on kysymys? ihmetteli Kehtosalo. Oliko hän saanut vatsaflunssan? Raskaana hän ei, taivaan tähden, ainakaan voinut olla. Oliko linnan ruuissa ollut mukana jotain pilaantunutta? Se ei tuntunut uskottavalta.

Mitä hän oli syönyt aiemmin päivällä? Ei paljon mitään, hän oli nauttinut vain muutaman voisarven ja vähän kahvia niiden kanssa. Huono olo menisi varmaankin pian ohi, kunhan hän vain purisi hammasta. Täytyi ottaa vähän varovaisemmin, juoda vähemmän viiniä ja syödä vain hiukan. Kyllä tämä tästä, ajatteli Kehtosalo, eihän hän sitä paitsi voinut kotiinkaan lähteä. Ilta oli aivan liian tärkeä heitettäväksi hukkaan. Paikalla olivat kaikki TV-kanavat ja koko muu valtakunnan tiedotusvälineiden kerma.

Uusi kauhea kuvotuksen aalto löi hänen lävitseen niin voimakkaana että hän taipui melkein kaksin kerroin.

– Minun täytyy mennä, sopersi Kehtosalo.

Nyt häntä todella oksetti, kovasti. Hänestä tuntui että hänen vatsansa voisi kääntyä nurin minä hetkenä hyvänsä. Se tästä kaikesta vielä olisi puuttunut! Se olisi ollut totaalinen katastrofi, maailmanloppu suorastaan. Oksentaa nyt valtakunnan tärkeimmissä juhlissa, väkijoukon keskellä, televisiokameroiden edessä. Hänestä olisi tullut tärkeissä piireissä hylkiö pitkäksi aikaa. Pahimmassa tapauksessa koko hänen poliittinen uransa olisi ohi. Tai ainakaan hänestä ei koskaan voisi tulla Suomen pääministeriä. Niin ei saisi käydä, hänen oli päästävä vessaan ennen kuin olisi liian myöhäistä. Mutta missä päin se taas olikaan?

Kehtosalo tunsu ajatuksiensa lyövän tyhjää. Hän ymmärsi, ettei hän äkkiä pystynyt muistamaan, missä presidentinlinnan vessat sijaittivat. Kuvotus paheni. Kylmä hiki nousi hänen otsalleen

ja hän tunki kylpevänsä hiessä, sitä valui pitkin selkää, jalkoja, vatsaa ja käsivarsia.

Tämä on minun loppuni, ajatteli Kehtosalo ja nouseva pakokauhu myllersi hänen sisällään. Hurjasti ponnistaen hän pakotti mielensä rauhalliseksi ja yritti muistella, missä vessat olivat.

Kehtosalo tyrkkäsi nopeasti puolittain tyhjän viinilasinsa ja lautasensa lähimmälle pöydälle ja alkoi määrätietoisesti raivata tietään väkijoukon läpi kohti lähintä käymälää. Kuvotuksen aallot pahenivat nopeasti ja ne seurasivat toisiaan yhä tiheämmin. Kehtosalo ehti jo ajatella, ettei ehtisi ajoissa. Mutta hän onnistui pidättelemään oksennusta vielä muutaman ratkaisevan hetken ja sitten hän oli jo vessassa, ovi läimähti turvallisesti kiinni hänen takanaan ja hän kyyristyi vessanpytyn ääreen ja voi väkivaltaisesti pahoin. Kesti pitkän aikaa ennen kuin kouristukset lakkasivat, vaikka hänen vatsansa oli tyhjentyneet jo aikoja sitten eikä ulos tullut enää mitään muuta kuin kitkerää, pahanmakuista nestettä.

Taivas, mikä minua vaivaa, ajatteli Kehtosalo, en ole ikinä elämässäni voinut näin pahoin. Hänen pitäisi siistittyä ennen kuin kukaan muu tulisi naistenhuoneeseen. Ei kai hän vain ollut sitenkin tullut raskaaksi? Se olisi katastrofi, iltapäivälehdet juhlistivat monta kuukautta hänen kustannuksellaan, jos niin kävisi, varsinkin kun... Voisiko hän edes pitää lasta?

Ministeri veti vessan ja laahusti pesualtaan luo, huuhteli suunsa ja kasvonsa moneen kertaan. Vasta sitten hän uskalsi katsoa peiliin. Hänen silmänsä olivat hiukan punertavat. Meikit olivat tuhraantuneet hiukan, mutta vain hiukan, ei mitään mikä ei olisi ollut korjattavissa. Hiukset olivat hiukan sekaisin, mutta sekään ei ollut ongelma. Ei mitään hätää, ajatteli ministeri Kehtosalo, minä selviän tästä kyllä.

Paitsi että... milloin hänellä oli edellisen kerran ollut suuri finni kasvoissaan? Kahdeksantoista vuoden ikäisenä? Oli kohtalon ivaa, että sellainen ilmaantui hänen otsaansa nyt, kammattava, suuri, kirikkaanpunainen näppylä, suorastaan paise. Hän ei muistanut koskaan ennen nähneensä yhtä suurta finniä, ei omalla naamallaan eikä kenenkään muunkaan kasvoilla.

Hän kaivoi esiin puuteria ja yritti peittää näppylän. Mutta se ei oikein onnistunut, finni oli liian suuri. Pitäisikö hänen puristaa

se rikki? Se saattoi olla huono ratkaisu, entä jos näppylä alkaisi vuotaa verta ja hänen kasvoilleen jäisi tummanpunaisena hehkuva rupi. Hänen pitäisi varmaan häipyä paikalta, heti. Ilta oli tärkeä ja sen menettäminen olisi harmillista, mutta toisaalta hän ei halunnut näyttäytyä televisiossa tällaisena, rupikonnan näköisenä hirviönä.

Mutta ennen kuin hän poistuisi paikalta, hänen olisi varmaan vielä yritettävä peittää kasvoilleen nousut kammat puuterilla niin hyvin kuin se oli mahdollista.

Ministeri kaivoi jälleen käsilaukustaan puuterirasian ja kurtotti lähemmäs peiliä ja puuterirasia putosi hänen käsistään. Hän kuuli pienen kilahduksen kun se kohtasi kovan klinkkerilattian ja kieri allaspöydän alle.

Ensimmäinen vakava pelon värähdys kulki hänen selkäpiittänsä pitkin ja hän vetäytyi kauemmas peilin äärestä, haluumatta uskoa sitä mitä se hänelle kertoi.

Hän oli varmaan nähnyt väärin. Tai kuvitellut asian.

Mutta oli aivan kuin... aivan kuin finni olisi kasvanut aiempaa suuremmaksi.

Se oli mahdotonta, eivät finnit kasvaneet niin nopeasti, silmissä. Oliko hänen kasvoilleen syntynyt paise jotakin muuta kuin finni? Oliko se jonkinlainen syöpäkasvain? ajatteli ministeri, mutta tuli sitten ajatelleeksi että syöpä oli totta kai pois suljettu mahdollisuus. Syöpähän kasvoi hyvin hitaasti, ja hän oli varma siitä, ettei koko näppylää ollut vielä ollut hänen kasvoillaan kaksi tuntia aikaisemmin, silloin kun hän oli peilin edessä vielä viimeisen kerran tarkistanut että kaikki oli kunnossa, taksin odottaessa jo ulkona.

Mutta mistä sitten oli kyse? Oliko häneen iskenyt jonkinlainen lihaa syövä tappajabakteeri? Streptokokki tai stafylokokki vai mitä niitä olikaan? Toivottavasti tämä ei ollut mikään niistä kuuluisista, kaikille antibiooteille vastustuskykyisistä kannoista, joita nykyaikaiset tehdasnavetat ja sairaalat olivat synnyttäneet...

Ministeri Kehtosalo kuuli kun vessan ovi aukeni hänen takanaan. Hän vilkaisi peiliin ja näki, että tulija oli maan suurimman oppositiopuolueen puheenjohtajan vaimo. Mikä häpeä, ministeri ehti ajatella, en todellakaan halua että hän näkee minua täl-

laisena. Mutta rouva Kiiskinen ei pysähtynyt tervehtimään häntä vaan meni suoraa tietä vessaan ja lukitsi oven takanaan.

Ministeri tunsu jälleen uuden kuvotuksen aallon nousevan sisällään. Voi taivas, eikö se vielääkään loppunut. Kuvottava olo paheni kun hän äkkiä kuuli vessan oven takaa selviä kurlaavia oksentamisen ääniä. Myös Kiiskiselle oli siis tullut huono olo. Oliko kyse jonkinlaisesta epidemiasta? Se helpottaisi hänen omaa hääpeänsä.

Kun hän katsoi peiliin, hänestä tuntui, että näppylä hänen kasvoissaan oli jälleen kasvanut. Kun hän katsoi sitä tarkemmin, hän huomasi että se ei enää muistuttanut niinkään finniä kuin suurta nesteestä täyttämää rakkulaa. Toisen asteen palovammaa.

Ovi hänen takanaan avautui jälleen. Sisään tuli nainen joka vaikutti ministeri Kehtosalosta jollakin tavalla hyvin tutulta, mutta jota hän ei juuri nyt pystynyt tunnistamaan, sillä naisen kasvoissa olevat neljä tai viisi tulipunaisena hehkuvaa valtavan kokoista rakkulaa kiinnittivät hänen koko huomionsa.

Ja sitten hän voi jälleen väkivaltaisesti pahoin ja oksensi lavuaariin ja lattialle ja omille kengilleen. Hän toivoi vajoavansa jonnekin maan alle, piiloon ihmisten katseilta, eikä hän enää järkehtynyt kovin pahasti edes nähdessään, että veri oli värjännyt hänen vatsastaan tulevan kitkerän nesteen heleän punaiseksi.

ISISIN ISKU SUOMEEN – TOIMINTATRILLERI LÄHITULEVAISUUDESTA

Linnan juhlat keskeytyvät dramaattisesti vieraiden rajuun oksenteluun ja yleiseen kaaokseen. Muutamassa päivässä valtaosa Suomen politiikan tärkeimmistä tekijöistä kuolee säteilymyrkytykseen. Isis uhkaa vastaavien iskujen sarjalla koko Eurooppaa, ellei sen yltiöpäisiin vaatimuksiin taivuta.

Kohta havaitaan, että Olkiluotoon matkalla ollut käytetyn ydinpolttoaineen kuljetus on kadonnut. Aikapommi tikittää, sillä ydinjäte sopii suoraan säteilyaseiden valmistukseen. Tilannetta ratkomaan kutsutaan Lauri Nurmi, toimintaa kaihtamaton kansainvälisen terrorismin ja säteilyaseiden asiantuntija. Mutta miten pysäyttää terroristit, joiden sirottelmien säteilyjälkien perässä säntäilee suurin osa Euroopan poliisivoimista, mutta joista itsestään ei kukaan ole nähnyt vilaustakaan?

Haudattu uhka on itsenäinen jatko Isomäen romaaneille *Jumalan pikkusormi* (2009) ja *Litium 6* (2007).

#kirja
WWW.KIRJA.FI

84.2 ISBN 978-951-31-9022-4

